

MARIT
REIERSGÅRDOVÁ
BOŽÍ PRST

This publication of this translation has been made possible through the financial support of NORLA, Norwegian Literature Abroad.

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS, 2014

Translation © Kateřina Krištůfková, 2017

ISBN 978-80-7473-468-7

ČTVRTEK 27. LISTOPADU

2

Telefon ležící na nočním stolku se rozvibroval. Vrchní komisař Verner Jacobsen ho připlácl dlaní, jako by to byl hmyz – rychle a přesně, aby nerozčilil Ingrid. Vyklouzl z postele, přitom mžoural na displej. Ve chvíli, kdy procházel kolem nástěnného věšáku za dveřmi, shodil bílou, čerstvě vyžehlenou košili. Ramínko při dopadu na podlahu zarachotilo.

– Haló, pronesl s odkašláním do sluchátka, zároveň se snažil pověsit košili zpátky. V pološeru se mimoděk dotkl černého obleku, který tam také visel vyžehlený a připravený, a místnost kolem něj jako by se náhle smrštila. Vypotácel se ven a snažil se vnímat, co mu hlas na druhém konci uprostřed noci chce.

– Vzbudil jsem vás?

Verner chrochl v odpověď, avšak šéf kriminálky Thomas Lindstrand pokračoval jakoby nic.

– Mohl bys zajet do Tranby? Máme tam podezřelé úmrtí. Dospívající dívka. Nalezená v lese.

Verner Jacobsen byl vmžiku zcela při smyslech. Už žádné další děti, pomyslel si. Víc mrtvých dětí nevydržím. A v téže chvíli ho přepadl obrovský vztek. Sakra, copak Thomas Lindstrand neví, čím si teď procházím?

– Thomasi, prosím tě..., začal, ale vztek ho opustil stejně rychle, jako ho zachvátil.

– ... zajedu tam, dokončil větu, protože mu došlo, že bude lepší, jestliže se bude něčím zabývat, než aby se do rána převaloval bdělý v posteli.

– Fajn, přitakal Thomas Lindstrand. – A nemohl bys sehnat Bitte Røedovou? Potřebuje sbírat zkušenosti. Navíc už tam jede Roar, mohlo by jí být ku prospěchu, kdyby se s ním setkala.

Verner zavěsil. Lorca vystrčil čumák z pelechu a vyčkávavě se na něj zahleděl.

– Teď ne, Lorco, pošeptal mu Verner. – Na procházku půjdeme, až se vrátím.

Verner zavolal Bitte Røedové z koupelny. Navrhl jí, že ji vyzvedne doma, nedávno se totiž právě do Tranby přestěhovala. Během hovoru s ní hledal v nejhořejší zásuvce pod umyvadlem gumičku. Jakmile zavěsil, stáhl si vlasy do culíku. Pohledu na svou unavenou tvář v zrcadle se vyhnul. Pak se doplížil zpátky do ložnice, otevřel šatní skříň, vytáhl z přihrádky ponožky a popadl ve tmě náhodně jeden svetr a funkční spodní prádlo, které mu Ingrid vnutila s tím, že ho potřebuje na procházky se psem za chladného počasí. Manželka se v posteli převalila a ospale vzdychla.

Verner se na okamžik zastavil a zahleděl se na šatstvo visící za dveřmi: na bílou košili připomínající bleďého ducha a oblek splývající vjedno s tmou.

3

Agnar si úplně nevybavoval, jak se dostal k domu. Nejdřív vystoupil z autobusu. V hlavě měl tmu, tma panovala i okolo něj. Kladl jednu nohu před druhou, matně si vzpomínal, že zakopl a padl obličejem do závěje vyhrnuté sněhovým pluhem. Pral se s nějakými větviemi... či co, nevěděl. Ruce měl poškrábané a popíchané jako

po nevítaném setkání s ostrými větvíčkami a jehličím. Cestu však nezapomněl. A teď je tady. Jen si měl vzít víc pitiva. Potřeboval by panáčka. Poplácal se po hrudníku, avšak lahev, kterou měl předtím v náprsní kapse, byla pryč. Přidržel se zábradlí a opřel se plnou vahou o dveře.

– Otevři vrááátka ve svém srdci a vpusť dovnitř slunce...

Dveře nebyly zamčené. Rozlétly se.

– Fííha!

Představoval si, že přinejhorším se do domu probije, pokud by mu matka neotevřela. S ulehčením za sebou dveře zavřel a ze starého zvyku otočil klíčem. Plížil se dovnitř, ale zakopl o matčiny pantofle ležící uprostřed předsíně, zapotácel se a narazil do stěny. Na podlahu spadl obrázek a rozbil se.

– Pšššt!

Přiložil si prst na ústa a zazubil se na mladší a mnohem hezčí vydání sebe sama za rozbitým sklem.

– No vida, teď se válíš tady...

Úsměv mu přešel ve škleb. Klekl si a začal sbírat střepy. Řízl se do ukazováčku a palce, bolest však necítil. Jen fascinovaně sledoval, jak mu krev stéká po prstech. Jakýsi zvuk, něčí dech, ho přiměl vzhlednout.

– Lilly! No ne, tady máme Lillinku, jo jo...

Ve dveřích stál pes. Čenich mu vibroval, ocas měl svěšený. Tiše vrčel.

– No tak, hafíku, snad si pamatuješ Agnárka, ne? Víím, žes byla tehdy ještě štěně, ale krucinál, no tak!

Lákal k sobě psa svým nejmírnějším hlasem.

– Lillinko, pejsánku, pojď sem, pojď.

Pes se obloukem přibližoval. Jakmile byl dostatečně blízko, Agnar ho popadl za zátylek a přitiskl ho k sobě.

– No tak vidíš, Lillinko, nejsem nebezpečnej. Neboj se mě. Nikdy jsem ti nic neudělal.

Cosí se v něm uvolnilo. Teď to z něj tryskalo. Pes seděl tiše, kníkal, ale nechal se hladit.

– Pšt! Ať nevzbudíme matku. Nevíš, jestli tu nemá nějaký pitivo? Potřeboval bych panáčka. V tý hospodě tam mi vodmítli nalejt. Vodmítli! V můj velkej den, v den, kdy mě propustili. A tady mě taky nikdo nevíta s votevřenou flaškou.

Rozbrečel se. Pes mu olízl tvář. Agnar se zvedl. Krucifix, nebude tu bulet jako nějakej usmrkanec. Možná má matka ve sklepě domácí rybízák? Na prahu se zapotácel a cestou dolů se musel přidržovat zábradlí, přesto mu v polovině podklouzly nohy a zbytek schodů sjel po zádech. Zasténal, nedokázal se zvednout, poslední metry ke spížírně dolehl po čtyřech. Zazubil se, když uviděl starý mrazák s visacím zámekem.

– Nikdo ti tvůj proviant neukradne, matko.

Lezl dál, až dotápal k policím u zadní stěny.

– Flašky si ale zrovna moc nehlídáš. Ty vole. Koňak!

Odšrouboval zátku a přiložil lahev k ústům. Tichá noc, přesvatá noc! V hltanu ho páliło. Vyhrabal se na nohy a dopotácel se zpátky ke schodišti. Lilly nebylo nikde vidět. Dveře matčiny ložnice byly zavřené. Ještěže má matinka tak dobrý spaní. Chvilí zvažoval, jestli si nemá dojít do kuchyně pro kus chleba, ale pak to zavrhl. Když má koňak, nepotřebuje nic jinýho. Usadil se v obýváku. Dal by si čouda. Prošmátral si kapsy a našel nedopalek, tiše si broukal, když ho zapaloval.

– Tiichááá nooc, přesvatááá nooc...

Čtyřikrát se mu podařilo z nedokouřené cigarety potáhnout, než dožhnula k filtru.

– ... nááhle v nííí jáásot znííí...

Vstal. Zdi se kolem něj točily. Ještě jednu stopičku na dobrou noc, říkal si a pokoušel se přijít na to, kam postavil lahev.

– Tady seš! Stojíš tu tak sama na stolku a nic neříkáš.

Agnar lahev popadl, prošel kolem matčiny ložnice, ale na okamžik se u ní přitom zastavil a zašeptal do klíčové dírky:

– Dík za lahvinku, matinko.

Pak vystoupil po schodech do patra. Posadil se na pelest, a jak v něm postupně mizel obsah lahve, uzavírala se kolem něj tma.

4

Dva přístřešky a cedule s nápisem Taxi prozrazovaly, že prostranství, na něž Verner Jacobsen zabočil, je zastávka, a nikoli velké obratiště. Mezi středovými svodidly trůnily vysoké borovice. Místo úplně neodpovídalo svému názvu Březové zákruty – nebo *řez krutý*, jak někdo kreativně seškrábal nápis na jednom z autobusových přístřešků. Verner nechal běžet motor a čekal na Bitte. Před ním se jako šedé krabice táhly nízké řadové domky ze sedmdesátých let a mráz jako na Sibiři, který svíral posledních čtyřicet hodin celou východní část Norska, mu asocioval nejtemnější éru Sovětského svazu. Před jedním z domků se kdosi pokoušel oživit krajinu tím, že vzrostlou túji omotal blikajícími vánočními světýlky červené, zelené a modré barvy. V téže chvíli se s trhnutím otevřely dveře auta.

– Proboha, to je ale zima!

Bitte se vrhla na sedadlo a poplácávala se rukama.

– Kam jedeme? zeptal se Verner a pomalu zamířil k hlavní silnici.

– Tady doprava a na příští křižovatce doleva. Ještě se tu úplně dobře nevyznám, ale hned za tou křižovatkou by měla být lesní cesta.

Vůz opustil zastávku a na zledovatělé vozovce dostal lehký smyk.

– Všechno v pořádku? chtěla vědět Bitte.

Verner si uvědomil, že se mu napíná obličej. Nedo-
kázal odpovědět.

– Chtěl byste, abych přišla na pohřeb?

Jestli by chtěl? Samozřejmě by ji tam rád viděl.

– Ne, to zvládnou, odtušil stručně.

Rozhostilo se mezi nimi ticho. Verner předstíral, že se usilovně snaží najít správnou odbočku.

– Tamhle, ukázala Bitte. – Budete na to asi muset trochu šlápnout, na začátku je to tu dost prudké.

Cesta byla úzká a vedla hustým lesem. Tma se plížila k autu z obou stran. Minuli malé hospodářství s polorozpadlou stodolou a o chvíli později dva domy stojící těsně vedle sebe, se společným domečkem na hraní v zahradě. Ještě o kus dál stál o samotě malý, eternitem pobitý domek s oploceným výběhem pro psa. Nad vstupem visela na kovovém rameni obyčejná žárovka. Jinak okolí tvořil les.

– Připomeňte mi, že mám do hlášení z místa činu uvést, že v nejbližších domech se nesvítilo ani v nich nebyla patrná žádná aktivita, pronesl Verner.

– Na většinu lidí je přece jenom dost brzy, zívla Bitte a všimla si, že hodiny ukazují 05:38.

– Je třeba, abychom si místo činu prohlédli ještě zatepla, zamumlal Verner ve chvíli, kdy odstavoval auto k vyhrnuté závěži na krajnici.

– Zatepla? Můj teploměr ukazoval minus osmnáct!
Bitte se otrásla.

– Jde o dospívající dívku, pronesl Verner, když došli k prvním policejním páskám uzavírajícím místo činu. Z dálky viděli záři několika kapesních svítilen třepotající se ve tmě v samém centru ohrazené oblasti.

– Podle Thomase Lindstranda máme důvod se domnívat, že se jedná o podezřelé úmrtí.

Většinou míval při podobných zprávách tělo nabitě adrenalinem. Tentokrát však ne. Neklid jiskřící kolem otázky, která se mu vnucovala, totiž zda to byla nehoda,

sebevražda, nebo vražda, vystřídalo spíše cosi jako smutek. Tmavý oblek visící za dveřmi ložnice ho uvedl do jakési otupělosti, v níž byly pocity nuceny vystačit si s nouzovým režimem.

Na místě se už činili dva bíle oděni kriminalističtí technici. Podobali se duchům povlávajícím nad krajinou. Blesk fotoaparátu v rychlých zákmitech osvětloval krajinu a noc rozřezával modrou čarou laserový dálkoměr. U policejních pásek stáli dva kolegové v uniformě. Verner s Bitte byli zapsáni do protokolu a oba dostali po papírové kombinéze a páru igelitových návlaků na boty. Kráčeli mimo cestičku, aby nezničili případné stopy. Verner si připadal jako kosmonaut, jako by se pohyboval ve vzduchoprázdnu. Neviděl, že sněží, v obličeji však cítil nepříjemné bodání.

– Krucinál, vykřikla náhle Bitte, která kráčela v jeho stopách.

Verner se otočil a namířil na ni kapesní svítilnu.

– Něco se stalo?

Bitte zvedla jednu nohu a oklepávala si ji. Vernerovi se okamžitě vybavil Lorca zvedající zadní nohu a vyčurávající do sněhu žlutou díru.

– Vzala jsem si nízké boty. A zapomněla jsem na punčocháče. Zmrznu tady.

Verner na to nic neřekl, předpokládal však, že obličeje se mu napjal, protože Bitte okamžitě zmlkla.

5

Úterý 27. listopadu, noc

*Hnusný deníčku,
jo, tak ti teď budu říkat.*

A nikdo se nikdy nedozví, co se dneska večer stalo. Nesmí se o tom psát, jenomže já se z toho musím prostě vypsat. Slova

jsou jako prášky proti bolesti. Slova jsou opojná. Deníčku, ty jediný jsi mi teď zbyl. Jsi jediný, s kým si můžu promluvit o tom, o čem se mluvit nesmí. O čem se nesmí šeptat, na co se nesmí myslet. Hrozně se bojím. Víc, než jsem si myslela, že se dá bát. Nikdy jsem si nepředstavovala, že by mě... A Fredrik... nikdy bych do něj neřekla... nikdy bych neřekla, že by mohl... Ne, dost! Víc nepiš. Už ani slovo.

A jestli to vidíš ty, který si v tom teď právě čteš! Jestli jsi dočetl až sem... pak je načase, abys tenhle deník odložil, jinak...

– Marte?

Marte rychle zastrčila deník pod polštář, zavřela oči a předstírala, že usnula při rozsvíceném světle. Pokud bude ležet dostatečně tiše a bez pohybu, možná ji nechá na pokoji.

– Jsi doma, díkybohu. Měl jsem takový strach...

Pomaloučku se otočila, jako by ji probudil ze sna. Připadalo jí, že se její mozek snaží najít nová ospravedlnění pro to, že nechce s tátou mluvit.

– Donesl jsem ti kozačku.

Trhla sebou.

– Tys šla domů jen v jedné?

Marte semkla víčka a ucítila, jak jí mezi řasami protéká čůrek stlačených slz.

– Snad jsi neztratila i telefon? Pokoušel jsem se ti dovolat.

Marte zavrtěla hlavou.

– Marte, musíš mi říct, co se stalo.

– Vybíl se mi, zašeptala.

– Myslel jsem tím, že mi musíš říct, co se stalo dneska večer. Je to dost důležité.

– A proč?

Otec zaváhal.

– No, to úplně přesně nevím. Je to důležité do budoucna.

- Přece není jisté, že to provedou znovu, ne?
- Co provedli, Marte?
- Nic.
- Potřebuju to vědět. Musíš mi dovolit, abych ti pomohl.
- S tím nic nenaděláš.
- Můžeme je nahlásit na policii.
- Kvůli čemu?

Přepadl ji záchvat děsu a proměnil jí srdce v kus hadru. Obrátila se, zabořila hlavu do polštáře. Otec jí položil ruku na záda. Setřásla ji a schoulila se pod peřinou do klubíčka.

- Nech mě!
- Co se dneska večer stalo, Marte?
- Nic.
- Ne, něco se stalo.
- Nestalo!
- Tak dobře, přikývl. – Probereme to zítra. Zkus teď usnout.

Snažil se to zamaskovat, Marte však naprosto přesně věděla, jak zní jeho hlas, když před ní chce zastříť, že i on má strach.

6

Obličej vykukující ze sněhu měl nepěkně bílou barvu, ne nepodobnou bělmu vyvrácených očí. Mráz nakreslil na modrou péřovou bundu květy připomínající brokátové růže. Verner si nejdřív myslel, že dívka má ve vlasech sponu. Načervenalý odlesk pod tenkou vrstvičkou sněhu, zmrzlý v tom náhlém mrazu. Pak mu došlo, že je to krev. Rychlými nádechy nasával chladný vzduch a uvědomil si, že mu cuká v plicích. Dívka ležela přímo na úpatí příkrého srázu vysokého čtyři, možná pět metrů. Mohla spadnout?

– Někdo ji shodil, pronesla Bitte.

– Cože? odvětil Verner a v duchu si říkal, jestli mu snad kolegyně nečte myšlenky.

– Myslím, že ji někdo shora shodil. Podívejte se, jak leží. Nedala před sebe ruce. A vidíte, jak má jednu paži pod tělem, zatímco druhá jí padla do strany? Neřekla bych tedy, že byla při pádu naživu.

– Na to, aby si vyrazila bez čepice, je dneska v noci dost velká zima, uvažoval Verner.

– A nemá ani rukavice, přitakala Bitte.

Hlas se jí zlomil a Verner si pomyslel, že dívka musí být podobného věku jako Julie, její dcera.

Položil kolegyni ruku na rameno, avšak Bitte ji setřásla. Verner k mrtvé dívce přistoupil blíž. Na ruce, která byla vidět, měla prsty roztažené a mírně ohnuté tak, že se podobaly drápům. Nehty nalakované na fialovo. Byla hezká, ale příliš nalíčená, a na čele měla drobný červený škrábanec. Někdo se snad na tebe naštvál? podivil se Verner a posadil se na bobek vedle těla. Oči měla dívka vytržštěné. Ve chvíli, kdy se setkal s jejím prázdným strnulým pohledem, se v něm vzedmula vlna bolesti, vplížila se mu pod kůži a zahalila stínem veškeré jeho konání. Nejsi objektivní, napomenul se. Ale ať se snažil sebevíc, najednou si přál jediné – aby dívka náhle, jako v předvánočním zázraku, zamrkala. Přiložil jí na krk dva prsty.

– Už byla prohlášena za mrtvou, ozval se za ním ostrý hlas. – Buďte tak hodný a nesahejte na ni.

Verner ruku provinile stáhl. Vstal a přímo před očima se mu ocitla ramena Roara Holm-Hansena, mohutného muže, jehož odhadoval asi tak na metr pětáosmdesát jak do výšky, tak do šířky.

– S Bitte Røedovou se asi ještě neznáte, prohodil Verner a obrátil pozornost ke kolegyni.

– Roar Holm-Hansen, patolog, představil se mohutný muž.

– Bitte Røedová, ehm... vyšetřovatelka, odvětila Bitte.
– Co nám povíte? chtěl vědět Verner.
– Je mladá, spustil Roar Holm-Hansen. – A pokud to je ta dívka, jejíž zmizení nahlásila dnes v noci úzkostná manželská dvojice, je jí teprve patnáct. Vyjadřovat se k příčině úmrtí je prozatím předčasné. Jakmile budou zajištěny veškeré stopy a vytyčeno a zdokumentováno místo nálezu, vezmu si ji do parády. Takhle bezprostředně to vypadá, že se zabila pádem. Krev nasvědčuje tomu, že má roztržený zátylek. Padla na hromádku kamení.

Verner se rozhlédl. Nejdřív si myslel, že je celá oblast pokrytá půlmetrovou vrstvou sněhu, ale teď zjistil, že zrovna na místě, kde leží dívka, je krajina téměř holá. Kamenitou půdu tu jako markýza zakrýval skalní převis.

– Jak dlouho je mrtvá? zeptal se.
– Úplně přesný časový údaj vám neposkytnu, panuje silný mráz, dívka je málo oblečená a její tělo jistě vychladlo rychleji, než bývá obvyklé. Odebral jsem vzorek nitrooční tekutiny ke zjištění koncentrace hypoxantinu, ten mi poskytne přesnější odpověď než obvyklá metoda poklesu tělesné teploty.

Roar Holm-Hansen se podrbal na zátylku a čepice mu sjela do čela.

– Odhaduju dobu smrti asi tak na dvacet třicet až dvacet tři nula nula včerejšího večera. Otázka je, jestli zemřela okamžitě, nebo jestli upadla do bezvědomí a následně umrzla.

Nehoda, pomyslel si Verner a náhle měl pocit, jako by mu na dno žaludku dopadla kotva. Možná jenom zakopla, zůstala tu bez pomoci ležet a pustil se do ní mráz. Nehody se stávají, s těmi jsme smíření, a většina z nás akceptuje fakt, že příroda je nemilosrdná. Naproti tomu zločin...

– Předběžnou ohledací zprávu vám dodám krátce poté, co tady skončíte. Ten případ má nejvyšší prioritu.

Verner pak zády k ležícímu tělu hleděl za patologem, který se drápal do kopce k hlavní silnici a ztěžka přitom oddychoval jako všichni obézní lidé. Pára od úst obklopovala lékaře až do chvíle, než se vyškrábal na cestu a zmizel z dohledu. Vernerovi přeběhl po zádech mráz. Zprudka se otočil a přešel svítilnou po mrtvé dívce. Jako by mu do zátylku vydechla poslední ledový závan.

– Pitomost. Jenom fouká.

– Co jste to řekl?

Verner se popleteně zahleděl na Bitte. Pronesl to snad nahlas?

– Ale nic, zamumlal a opět obrátil pohled k mrtvé.

Ty vytřeštěné oči. *Pomozte mi*, říkal si Verner, jako by prosily *pomozte mi!* Mělo by být zákonem zakázáno umírat, když má člověk ještě tolik neprožitého před sebou. A někde na ni čekají matka a otec, jejichž srdce navzdory strachu, který je svírá, nadále doufají.

– Co je tady tohle?

Bitte ho štouchla do paže a přelétla svítilnou po zasněžených kamenech, výš k něčemu, co by se ve tmě dalo splést s tlustým kmenem stromu.

– Obelisk, odvětil Verner užasle. – Zvláštní místo pro vztyčení pomníku, takhle uprostřed temného lesa.

A v téže chvíli mu došlo, že ať už se tady původně jednalo o cokoli, půjde odteď o něco jiného. Vydechl nosem a ucítil, že má chlupy uvnitř zmrzlé. Kdesi vzlétl pták. Zachrastily větve a ve chvíli, kdy se pták vznesl, spadl obláček sněhu. Pak se rozhostilo ticho. Vnera roztrásl chlad. Jako by tu už byl umístěný náhrobek. Nebo si někdo ke zmaření mladého života úmyslně vybral právě tohle místo?

„Dost! Agnare, už toho nech! Slyšíš, přestaň!“

Výkřik, který následoval, zněl dutě. Matčin hlas se ozýval z bubliny, z takové, jaké bývají v komiksech, a už mu nemohl ublížit. Přesto se bál. Stál na břehu potoka a sledoval, jak se sníh barví. Žpod ledu vytékala voda, jako z rány, na níž praskl strup.

„Agnare!“

Žakryl si rukama uši.

Agnar otevřel oči. Prostěradlo měl vlhké. V krku vyschlo. Jazyk se mu lepil na patro, proto se natáhl po sklenici s vodou, která vždycky stávala na stolku vedle postele. Rukou však stolek nenahmatl. V pološeru uviděl, že tu žádný není. Nejdřív nechápal, kde se to ocitl, ale pak si všiml zažloutlého plakátu na stěně. Titulní stránka z časopisu *Kačer Donald*. Na stropě pořád visel model letadla, který postavil s tátou. V těch šťastných dobách. V minulosti. Předtím, než začal mlátit lidi.

V domě panovalo ticho. Agnar vleže naslouchal. Slyšel, jak pes v přízemí ťapká po podlaze. Pak začal kňučet. Copak ho ta ženská nepustí ven? Zapomněla si snad ba-ba stará zapnout naslouchadlo? Zasténal a ve chvíli, kdy se pokusil si sednout, se mu zvedl žaludek. Na kobereček před postelí, utkaný ze zbytků látek, dopadly žluté zvratky. Na podlaze se válela půllitrovka od koňaku.

– Kristepane, Agnárku, kdepak jsi ji splašil? Sakra, to seš teda dobrej. Pašák. Pašák.

Lahev zvedl a zatřásl s ní. Na dně zbýval ještě poslední doušek.

– Renovace, restaurace, reverze, ehm renovace...

Kňučení v přízemí vystřídal mocný štěkot. To ho probudilo! Lillyino štěkání. Ne matčiny výkřiky, které, jak mu teď došlo, se mu jenom zdály.

– Mami!

Znělo to chraplavě. Odchrchlal si do kaluže zvratků na koberečku.

– Mami! Pusť to psisko ven!

Štěkot ustal a Agnar zaslechl, jak Lilly běží po schodech.

– Tak, Lilly, hodná, hodná.

Poplácával a hladil barevný kožich. V téže chvíli si všiml, že má na ruku zaschlou krev, a zarazil se. Porval se snad někde? Z včerejšího večera se mu vybavovaly jen útržky: Vyhodili ho z hospody. Partička pubertáček na ulici se mu chechtala. Záblesk modrého světla. Modré světlo? Nebyl si jistý. Ale sníl v botách, ten si pamatoval. Několikrát ho z nich musel vysypávat. A hustý les, neradostný střet s vyhrnutou závějí u krajnice, jinak absolutní temno. Vypadalo to, že se pořezal na ruce. Všiml si, že košili má samou červenohnědou skvrnu. Copak tolik krvácel?

– Tak pojď, Lilly, půjdeme najít paničku.

Rozmluva se psem ho uklidňovala. Lilly slabě zavrtěla ocasem, potom se zprudka otočila a seběhla po schodech.

– No jo, tak já tě vezmu ven, zavolal. – Jen se nejdřív musím sám vyčurat.

Sešel po schodišti do přízemí. Měl pocit, jako by stál na vrcholku mrakodrapu, který se mírně pohupuje a vyvolává v něm nevolnost. Ty vole, budu vožralej čtrnáct dní, pomyslel si a chytil se zábradlí. Musím si najít něco k snědku.

Zpola v mdlobách dotápal ke dveřím do kuchyně a otevřel je.

Při pohledu, který se mu naskytl, se znovu pozvracel. Jeho první myšlenka zněla: Áááá, doprdele!

Druhá: Á, dooprdeele!

Najednou se mu vybavilo víc střípků z předchozího večera. Otevřel vchodové dveře a ucítil vůni domova,

zakopl o matčiny pantofle. Jeho vlastní fotka, když byl kluk, za rozbitým sklem. Pak temno. Netušil, jak se dostal do svého bývalého pokoje a lehl si na svou starou postel. Nebylo to poprvé, kdy měl po chlastu okno, ani poprvé, kdy se dostal do stavu podobného psychóze. Znal její projevy. Není jisté, jestli to, co vidí, je skutečnost.

Není pravda, že když je člověk vožralej, všechno se s ním točí, myslel si. Je to spíš jako když na starým elpíčku přeskakuje jehla. Nepostupuje v drážce dál. Všechno se pořád opakuje. Hleděl na matku a krev. Matka a krev. Matka ležící v tratolišti krve vedle dřezu a kuchyňské linky. Talíř se zaschlými zbytky jídla. Tuhle scénu už viděl. Kolikrát snil o tom, že jí vrazí nůž do zad. Že ji uvidí kácet se k zemi. Uslyší ji křičet. A než matka vydechne naposledy, řekne jí, jak strašně ji nenávidí. Jenomže tohle nebyl sen. To, co viděl, byla skutečnost.